TREI ASASINATE, CINCI DIMENSIUNI, APOI APTERO

valANTim

Opriţi-vă odată! Voi mă ucideţi...

Cu litere scrise de o mână atât de sigură încât păreau tipărite, sau cu litere sângerânde, fără contur, ieşite la repezeală din bombola de spray, aceste cuvinte devorau calcanele imobilelor şi pasajele subterane ale oraşului.

Oricum ar fi fost scrise, nu erau niciodată semnate. Era, de altfel, inutil, atâta vreme cât ele vorbeau de la sine pentru oricine le-ar fi citit şi chiar pentru cei care refuzau să o facă: vântul de câmpie, ce nu înceta să bată de peste douăzeci de ani, le făcea să şuiere dureros la urechile lor. Şi întotdeauna, după ce erau văzute sau auzite, se aşternea liniştea peste ele – peste cuvinte şi peste străzi – ca şi cum profeţia ar fi fost împlinită. Orbis o numise „linişte vagaboandă", poate pentru că vagabondul era el însuşi, iar singurătatea, din lumea aceasta şi din celelalte lumi, îi provocase instinctul de-a se asocia ori de câte ori avea ocazia. În treacăt fie spus, el nu scăpa nici una. Nici o ocazie şi nici o „linişte"...

Orbis avea treizeci şi nouă de ani când scrisese ultimul avertisment, ultimul strigăt. Îl scrisese cu mâna stângă pe zidul lucios, albastru, de cadmiu-nichel-titan, al clădirii neterminate ce urma să devină majestuosul Teatru al Constelaţiilor.

Aceste amănunte nu l-au împiedicat să moară douăzeci şi patru de ore mai târziu, lângă acelaşi perete ce avea să-i reflecte, ca într-o oglindă, imaginea trupul prăbuşit. Dar cum timpul este relativ, iar Orbis găsise şmecheria de a trece dintr-o lume într-alta, intervalul acesta, precis delimitat de biodetectorul psihostructural, nu-l putem raporta la un moment anume. Ceea ce rămâne cert (după părerea locotenentului Maïyon) este că ATUNCI el a plecat dintre cei vii pentru a se stabili cu abilitatea câştigată în călătoriile temporale în starea *goth*, cea care nu este viaţă, pentru că include moartea în ea, dar nici moarte nu este atâta vreme cât mai păstrează calitatea minimă a viului.

„A fost ucis!" – devenise sloganul străzii, în ciuda evidenţei măsurate

şi în pofida faptului că nici un indiciu aparent nu dovedea o moarte provocată de altcineva.

* * *

Cercetările prompte ale Patrulei pentru Securitatea şi Integritatea Sistemelor Biologice Metropolitane au fost din start împiedicate de naşterea concomitentă – chiar dacă în alt timp planetar – a unui copil uscăţiv ce prezenta, în proporţie de 98%, caracterele genetice ale celui ce se încătuşase în starea *goth.* Dar poate că şi ceilalţi oameni aveau dreptate afirmând că fusese ucis.

Copilul a scos primul strigăt la momentul determinat de trecerea în nefiinţă a Vagabondului, doar că el corespundea anului 17167 înaintea lui Christos. Clipa, însă – în timp universal – era aceeaşi. În plus, ca în toate crimele zise perfecte, nu exista nici un indiciu aparent şi nici un motiv palpabil care să conducă firul anchetei spre un asasin prezumtiv.

Locotenentul Maïyon, însărcinat cu elucidarea cazului, a găsit logic, în asemenea împrejurări, să abandoneze pistele timpului când se produsese asasinatul şi să urmărească, în primul rând, evoluţia noului născut pentru a găsi eventuale breşe sau disfuncţiuni în informaţia genetică primară, intuind o linie de posibilă descendenţă. Raţionamentul era simplu pentru metodele de lucru ale epocii: dacă procentul de 98% se reducea la 72%, moartea spirituală a lui Orbis ar fi fost certificată din punct de vedere medico-legal, iar el ar fi putut să-şi continue cercetările în spaţiul temporal restrâns la momentul exact şi doar al epocii când s-a produs „uciderea” – neincluzând moartea efectivă, precum am spus – a Vagabondului.

Repeziciunea şi abilitatea de care dăduse dovadă în toată cariera sa îl ajută şi de data aceasta să participe la evenimentul din epoca naşterii copilului chiar din clipa următoare – cea a cuvintelor. Norocul şi aceeaşi intuiţie l-au condus tocmai la momentul oportun şi în locul breşei de rezonanţă, singurul unde putea citi în timp ce auzea relatarea cronicarului Bernard Broën:

„— De ce bate vântul, mamă? L-am văzut umblând azi-noapte prin toată casa, pe sub trestiile ţarcului şi printre ele, era subţire şi lung, cu faţa brăzdată de cute adânci ca un pământ uscat, avea barbă şi semăna cu Lincoln, abătut după dezastrul de la Bull Run, de lângă târgul Manassas.

Aceste cuvinte s-au auzit (cum am specificat, le auzea şi locotenentul Maïyon) într-o bună dimineaţă chiar în casa Aladiei, aşezată la capătul

singurei străzi pietruite din Pitaca, unde nu se mai ştie când şi de ce începuse vântul de pustă să bată. Nici cei bătrâni nu mai puteau să-şi aducă aminte pentru că din vina vântului nu ajungeau să îmbătrânească prea mult, iar cei tineri se născuseră în vânt, neştiind că ar putea şi altcumva.

Dar nu de la început fusese totul plămădit astfel; primii oameni nici nu ştiuseră ce este vântul: au suferit de furtuni şi de ploi, de căderea roiurilor de meteoriţi, au rămas goi şi sângerânzi după trecerea zvasticilor colonizatori de pe Mu, chiar pământul pe care-şi sprijineau picioarele s-a căscat odată sub ochii lor. Au suferit în tot felul, numai cronicarul Bernard Broën ştiuse toate câte s-au întâmplat primilor oameni din Pitaca.

— Vântul nu este un lucru bun, au spus bătrânii, ocolind flăcările întortocheate de vânt.

Mai târziu, tot ei s-au gândit că nu putea fi nici lucru rău: copacii îi lăsa neatinşi, se juca doar cu ei, furându-le frunzele şi mutându-le dintr-un loc într-altul, mângâia paianta caselor şlefuind-o, încât ajungeai să te vezi în ea ca în oglindă, îşi găsea întotdeauna lucruri mărunte de făcut, pentru el plictiseala neexistând şi neputând pătrunde nici în sufletele oamenilor. Este adevărat, vântul intra prin case, dar nefiind nici cald nici rece şi întotdeauna acelaşi, au dispărut anotimpurile. A dispărut şi apa, însă cea adusă din puţurile de la adâncime s-a dovedit a fi mai bună decât cea strânsă după ploaie în gropile lăsate de meteoriţi.

Apoi, cu timpul, s-au obişnuit, aşa cum te obişnuieşti cu orice şi cu oricine până ajungi să crezi că dintotdeauna fusese la fel; bătrânii au uitat trecutul, copiii i-au uitat pe bătrâni, iar vântul de pustă bate de nu se mai ştie când."

Textul acesta fusese scris cu funingine pulverizată pe un perete de bazalt, ridicat probabil în timpuri străvechi de căderea unui meteorit. Locotenentul Maïyon era sigur că nu putea fi un vestigiu megalitic profanat. Îl şocă însă tehnica de pulverizare a funinginii şi, mai ales, caracterele regulate ale literelor, chiar dacă scrierea nu folosea aceleaşi simboluri ca cele din epoca lui şi din textul lui Orbis:

„Opriţi-vă odată! Voi mă ucideţi..."

Stilul ornamentat cu metafore pre-baroce corespundea celui cunoscut şi atribuit cronicarului Bernard Broën, iar vechiul dialect pitacian, puţin cântat, fusese deja autentificat odată cu dezvoltarea tehnicii de recuperare a sunetelor înregistrate pe oalele din lut.

Cea de-a doua observaţie fu raportată la vânt. Vântul de pustă cu vântul de câmpie – pe care-l cunoştea atât de bine – păreau să fie una şi

aceeaşi individualitate, respectând cele 98 de procente de similitudine.

Ciudat... La fel de ciudat ca participarea lui la întâmplările unei epoci unde nu era implicat biologic: derularea evenimentelor devenea o poveste frumoasă, şuierată, ceea ce-l făcea să-şi pună fireasca întrebare: „Vântul, până la ce punct putea să fie implicat?”. Introduse datele în ordinatorul integrat la brăţara ceasului.

Se sprijini de peretele de bazalt – ca mai demult, când era copil şi asculta basmele aleatoare ale supraveghetorului din reţeaua urbană – şi închise pleoapele pentru a-şi forma propriile imagini din informaţia verbală a ciudatului povestitor:

...Din dimineaţa când vorbise, copilul nu se mai trezi decât să sugă. Nu plângea niciodată, iar acum Aladia nu-şi vedea decât de treburile ei femeieşti, n-a avut când să observe că mâinile pruncului deveniseră cu timpul mai slabe şi osoase, că trupul i se alungise mai mult decât lungimea ţarcului, iar tălpile începuseră să-i atârne, n-a avut când să observe nici că faţa i se brăzdase ca pământul uscat, că ochii i se adânciseră în orbite în timp ce bărbia i se umplea de peri.

Naşul Ioachim veni într-o duminică pentru botez. Nu trebuia să fie anunţat, numai să ştie ce să aducă şi cum să facă mai bine.

S-a dus la copil şi i-a mângâiat părul răsfirat de vânt, l-a îmbrăcat cu hainele noi şi l-a luat în braţe, cu lumânările şi cu mănunchiul de busuioc la un loc.

L-au botezat pe câmp, după cele mai frumoase obiceiuri: toţi trei cu feţele îndreptate spre cer, în liniştea sufletească pe care o aducea fumul lumânărilor din ceară amestecată cu tămâie magică. Atunci, din jocul stelelor mişcătoare – patruzeci şi şapte de comete ce se strânseseră la un loc în noaptea de pomină – naşul Ioachim văzu limpede forma numelui pe care era dator să i-l dea: Alkar. Apoi, după ce îl mai privi o dată, spuse cu pioşenie:

Alkar-cel-Lung.

În femtosecunda aceea, locotenentul Maïyon, proiectă imaginea virtuală – singura – rămasă de la Orbis. Observă că numele s-ar fi potrivit Vagabondului în aceeaşi proporţie cu similitudinile dintre vântul de pustă şi cel de câmpie. Baza de informaţii genetice părea identică, chiar dacă planul de desfăşurare al programelor era în funcţie de ordini prioritare diferite. Îi mai lipsea o verigă, a treia, cel puţin aşa îi spunea intuiţia: hologramа lui Lincoln. O comandă la arhiva Centrului de Istorie Indivi-

dual㠠a Umanităţii, apoi închise ochii cu certitudinea omului care ştie cât îi rămâne de aşteptat.

...După oboseala botezului dormiră adânc, fără vise şi fără să audă trosnetele podelelor de sub ţarcul copilului, aşa că numai dimineaţa – în razele vişinii ale soarelui – văzură rădăcinile groase cu care se prelungiseră picioarele lui Alkar, strecurându-se printre trestiile ţarcului şi pierzându-se în ţărâna amestecată cu aşchii din podelele sparte. Abia către prânz au terminat de tăiat rădăcinile cu care Aladia făcu focul în vatră ca să alunge umezeala ieşită din seva lor şi răspândită în toată casa.

— Rădăcinile sânt semn rău, îi spuse naşul Ioachim. Aşa s-a întâmplat şi la botezul tatălui tău, iar a doua noapte au căzut mai mulţi meteoriţi decât toate sufletele din timpuri în Pitaca. A fost nevoie de două săptămâni ca să astupe gropile adânci şi să transporte gogoloaiele de metal fumegânde în locul unde acum îi spune „Dealul Coaielor Cereşti”.

Cum Aladia nici nu-l băga în seamă, schimbă vorba:

— Oricum, avem lemne pentru câteva zile ca să uscăm casa, altfel cine ştie ce seminţe nebune ar mai putea încolţi în tencuială...

Prevestirile naşului Ioachim nu se adeveriră nici a doua zi, nici în zilele următoare, nici mai apoi. În noaptea care urmă tăiatului de lemne, un singur meteorit, lung şi mirosind a vacs se înfipse adânc în pământ, drept ca o lumânare ce mai fumega încă. N-ar fi fost nimic neobişnuit dacă din acea noapte Pitaca nu s-ar fi ales cu un primar. Meteoritul îl adusese în pântec: părea să fie la fel ca ceilalţi oameni, numai ceea ce povestea era nemaiauzit şi, de bună seamă, de necrezut pentru obârşia pităcenilor. Zicea că plecase cu mii de ani în urmă – dacă n-ar fi fost chiar mai mulţi – pe vremea când nici strămoşii lor nu se născuseră încă. Le povesti ore în şir păţaniile lui prin celelalte lumi iar oamenii cu foarte mult bun simţ găsiră de cuviinţă să-l pună primar, pentru că numai asta nu aveau, iar el nu era rotund ca gogoloaiele cereşti ca să-l suie pe Deal.

De atunci, Aladia n-a mai crezut în prevestirile naşului Ioachim, deşi tot el a fost acela care a anunţat – cu douăzeci şi două de zile înainte – începerea războiului de secesiune de peste aproape douăzeci de mii de ani, chiar la 21 martie, în ziua solstiţiului de primăvară, când erau strânşi cu toţii în curtea din spatele casei la masa pregătită pentru aniversarea lui Alkar-cel-Lung. Împlinea opt ani şi crescuse pân aproape de crengile nucului sub care stăteau.

Naşul Ioachim a ţinut un toast modest faţă de pachetul de cărţi adus în dar (patru oameni voinici abia reuşiseră să-l coboare din spatele catârilor). Nimeni n-a luat în seamă prezicerea lui, nici când le-a povestit despre soldaţii ce vor lupta în fortul Smuter pentru a apăra steagul federaţiei, nici când le-a arătat – ridicându-se şi destupând o sticlă de licoare pentru minte – nebunia Generalului Grant. Doar Alkar-cel-Lung a plecat urechea la cuvintele lui, aducându-şi aminte de ceea ce spusese el însuşi când a vorbit în loc să ţipe. Acum a tăcut mulţumit că ştia.

Locotenentul Maïyon fu neplăcut surprins de ceea ce auzea, dar încă nu putea înţelege ce anume îl deranja în înşiruirea aceasta de fapte. Singura concluzie pe care putea să o tragă pe loc era că natura – la începuturile ei – nu ajunsese încă să creeze un sistem fiabil pentru declanşarea programelor individuale de evoluţie şi, mai ales, acelea privind evoluţia etapizată a speciei prin indivizi.

„Ce haos trebuie să fie în minţile neprotejate de informaţii parvenind simultan şi alandala din cine ştie ce secvenţe temporale!”

După ce se puse şi în situaţia celui protejat atât de bine încât nu mai avea acces supra-conştient la informaţiile acestea de contrabandă, descoperi miracolul: rămânând o altă femtosecundă în ignoranţa autoimpusă, se văzu depăşit, copleşit de ştiinţa acelor proto-umani abia ajunşi la ciclul de bază al conştiinţei (ex.: cea a naşului Ioachim) şi avu îndemnul natural către divinizare.

„O experienţă deloc neglijabilă”, îşi zise. „Dar, din păcate, ancheta nu va avansa pe baza ei...”

Mai târziu avea să spună că fusese momentul lui de ceaţă intelectuală, când – având cheia problemei în mână – el nu era capabil să vadă decât o informă şi rece bucată de metal.

Nimeni n-a mai crezut în prevestirile naşului Ioachim, pentru că nici o nenorocire nu se abătuse peste Pitaca şi atunci nu putea fi semn rău.

— Semnele rele nu se împlinesc întotdeauna pe loc – încerca el degeaba să-i convingă – unele sunt leneşe, altele neştiutoare încă, altele nu-şi dau seama de la început că pot face rău, iar atunci răul se amână. Dar tot se întâmplă, chiar dacă mai târziu...

Pe 12 aprilie, soarele începu să pâlpâie: războiul de secesiune fusese declarat chiar în a douăzeci şi doua zi de la aniversarea lui Alkar-cel-Lung.

Numai că pe cei din Pitaca acest război nu putea şi nu avea de ce să-i înspăimânte, nenorocirea lor venea din lumina tot mai puţină ce rămânea împrejur, din nopţile chinuitor de lungi şi de negre, de parcă Soarele s-ar fi înrolat în vreuna din armatele acelui viitor. Ca urmare, de atunci şi până a împlinit douăzeci şi unu de ani, Alkar-cel-Lung îşi lua toporul din şopron de fiecare dată când trebuia să fie ora dimineţii şi tăia toţi copacii pe unde îi găsea, iar când trebuia să fie noapte, citea la lumina lumânărilor, una câte una, cele o mie de cărţi aduse în dar de naşul Ioachim...

Tot din acea seară vântul de pustă a încetat să bată.

În răstimpul acesta locotenentul Maïyon, trăgând cu o ureche la şuieratul povestirii, privea hologramă de curând primită a lui Lincoln, Abraham Lincoln, sau Aby. Apoi baza genetică. Rezultatul fu surprinzător: decodat şi recodat într-o manieră simplă, accesibilă ordinatorului-brăţară, pe Alkar-cel-Lung îl reprezentă prin combinaţia 1-2-3 (pornind de la ideea celor trei elemente esenţiale desfăşurării evenimentelor: trecutul, prezentul şi viitorul). Cel de-al doilea factorial, 2-1-3, îl atribui lui Lincoln, iar lui Orbis-Vagabondul 3-2-1. Aceasta ar fi fost partea umană şi oricine în locul lui s-ar fi mulţumit cu atât. Locotenentul Maïyon făcuse, însă, o observaţie capitală şi nu uitase de ea: similitudinea dintre vântul de pustă şi vântul de câmpie.

Le introduse deci în calcul, dar zâmbea amar.

Prelucrarea datelor pe o asemenea ustensilă de *voyage* putea să dureze supărător de mult – zeci, poate chiar sute de femtosecunde – iar răbdarea nu era punctul forte al caracterului Locotenentului Maïyon. Preferă să închidă ochii din nou.

...Lumina aruncată pieziş lăsa urme adânci pe obrazul lui Alkar-cel-Lung. Razele ajungeau prin fereastra deschisă, se împrăştiau înconjurând toată camera; erau raze tinere, abia ivite din dimineaţa ce

năvălise pe neaşteptate tocmai din spatele Primăriei, acolo unde soarele avea obiceiul să apună înainte de-a se fi stins cu un secol în urmă.

Atunci îşi văzu pentru prima oară chipul lui din oglindă şi avu o strângere de inimă. Dar, la urma-urmei, oglinda ovală era moştenirea Aladiei, aşa că putea să-i mintă fără ruşine pe ceilalţi care se priveau în ea. Apoi, ea venea din alte timpuri, chiar şi gândacii roşii de pe zidul Primăriei puteau veni tot de atunci, când chipurile dumnezeieşti le întâlneai pe Pământ, la tot pasul. Citise asta în cea mai veche carte, dar nici ea atât de veche pe cât erau timpurile despre care povestea.

Gândurile lui, tot răscolind prin trecutul livresc şi prezentul din oglindă, îi scăpară de sub control, traversară strada, se rostogoliră pe bolovanii şlefuiţi de ploi şi o luară razna pe câmp.

Fără ele, ca măcar să fie sigur că lumina nu venise mai devreme decât o spuneau cărţile, se puse să le numere din nou.

— Nu se poate! strigă nedumerit. Îmi ies o mie... şi una!

Şocul îi buimăci gândurile vagaboande; nu s-au putut opri la vreme după ce traversaseră câmpul şi s-au izbit de pereţii Primăriei, cutremurându-i atât de tare încât gândacii roşii s-au desprins de paiantă şi le-au acoperit: milioane de trupuri dumnezeieşti căzuseră unul peste altul strivindu-i mintea şi lăsând duhul să se despartă de trup, mai întâi ca o ceaţă gălbuie, mai întâi împrejur, apoi tot mai slabă şi mai alburie şi mai depărtată.

Alkar-cel-Lung plecă dintre cei vii la vârsta de o sută doisprezece ani.

Iată o informaţie interesantă pentru locotenentul Maïyon. Nu aparţinea domeniului genetic, cel pe care îl bănuise ca factor de reducere al similitudinilor, însă intuiţia îi spunea că acolo trebuie căutată cheia soluţiei – chiar dacă numai una dintre ele. Mai trebui să recunoască, în acelaşi timp, absurditatea raţionamentului factorial anterior: devenise evident că vântul de pustă şi cel de câmpie făceau parte doar din decorul foarte puţin schimbat în decursul mileniilor.

„Dar gândacii roşii?...”

Cronica lui Bernard Broën fusese intitulată ***„Lincoln* şi gândacii roşii**”*** şi avea trimiterile necesare la note:

*** Lincoln,** Abraham – (1809–1865) preşedinte al U.S.A., presupus a fi fost asasinat de actorul J.W. Booth.

**** Gândacii roşii –** *Pyrrhochoris apterus,* denumiţi popular Vaca Domnului.

Ideea începu să prindă conturul unor calcule suficient de simple pentru ordinatorul-brăţară.

Datele de bază: Alkar-cel-Lung murise neîmpăcat, cu gândurile strivite de Vacile Domnului la vârsta de 112 ani, deci în anul 17055 înaintea lui Christos; Lincoln Abraham fusese asasinat la vârsta de 56 de ani, în 1865 după Christos, iar Orbis la cea de 28 de ani, în 11325 al erei de Titan, socotită tot de la Christos încoace.

Rezultatele: a) – pe de o parte: 28 X 2 = 56, 56 X 2 = 112;
b) – pe de altă parte: 17.055 + 1.865 = 18.920; 11.325 – 1.865 = 9.460; ori, 9.436 X 2 = 18.940.

Teoria ciclului genetic descrescând se dovedea a fi exactă, deci nu-i mai rămânea decât să se întoarcă la locul ultimului asasinat în timp.

Peretele albastru de cadmiu-nichel-titan reflecta imaginea trupului, aflată încă în starea goth, cu aceea intensitate cu care aureola descrisă de cronicarul Bernard Broën se desprindea pentru a se pierde sub streaşina noului Teatru al Constelaţiilor. Ultimul avertisment al lui Orbis se vedea acum clar, până la cele mai mici detalii ale perfecţiunii literelor:

Opriţi-vă odată! Voi mă ucideţi...

Ele înlăturau posibilitatea unei disfuncţiuni genetice fatale, care să fi comandat autosuprimarea prin intermediul unor agenţi exteriori. El, Vagabondul, fusese conştient că era urmărit.

În sistemul de gândire ondulatoriu al locotenentului Maïyon, conceptul de fantome nu putea să prezinte cauzalitate nici măcar ca element speculativ, în consecinţă, întrebarea finală rămânea deschisă: „Cine pot fi acei (sau acele: *voi* mă ucideţi?”

Mai rămânea soluţia oferită (tot) de instrumentul lui înfăşurat cu grijă la mâna dreaptă: cel din urmă calcul obţinea cifra 4.370 prin divizarea cu 2 a ultimei perioade, 9.460. Adăugându-i prima cifră acesteia din urmă, rezulta că următoarea anchetă trebuia să o facă investigând realitatea anului 14.190 în căutarea unui element genetic cu 98 de procente de similitudine.

Se puse pe treabă, dar pierdu femtosecunde preţioase datorită creşterii explozive a populaţiei acelor timpuri când era Titanului va fi fost depăşită şi înlocuită cu era Tuturor. Nu-şi dădu dintru început seama de importanţa semnificaţiei numelui. Doar mai târziu, negăsind printre umani elementul căutat, descoperi că în rasa canină domestică se produsese un salt calitativ care îi adusese la nivelul conştiinţei, similară cu cea proto-umană.

Tocmai în sânul acestei subpopulaţii găsi ceea ce căuta: un şorecar neobişnuit de lung ce răspundea la numele Aptero şi adulmeca extaziat vântul.

Locotenentul Maïyon petrecu megasecunde în şir studiindu-l, apoi ceru Centrului popular suburban analize medicale complete pentru subiectul său, în speranţa că va găsi o breşă genetică cu tendinţe de autosuprimare. Totul se dovedi inutil. Rezultatele erau excelente. Numai bietul Aptero dădea semne de nervozitate datorită aerului condiţionat din saloane. Se calma însă afară, unde vântul noii ere îi aducea miresmele dătătoare de viaţă...

Abia după ieşirea din rezervă, în ziua când împlini 1.327.522 de nanosecunde, Locotenentul Maïyon se hotărî să facă publice analiza şi concluzia anchetei, clasate între timp, asupra vagabondului temporal Orbis.

Imagini de sinteză în relief filigranat anunţaseră mult-aşteptata lui expunere asupra elucidării enigmei, intitulată de el-însuşi: „*Cazul Orbis – perfecţiunea şi spiritul uman în raport cu universul”*.

Nimeni nu s-ar mai fi aşteptat la o abordare publică a dosarului neconcluzionat la vremea lui şi peste care poluarea timpului se aşternuse în arhivele memoriei centrale.

— „...Voi aduce un argument irefutabil la susţinerea existenţei vieţii în însăşi mai multe forme decât cele existente în natura perceptibilă la nivelul conştiinţei noastre, îşi începu prelegerea generalul în rezervă Maïyon.

Vedeţi dumneavoastră, în afara formelor de viaţă cunoscute şi care presupun cea de-a patra dimensiune, mi-a fost dat să mai descopăr una, ce-i drept, ne-biologică şi care nu are vreo dimensiune măsurabilă. Este vorba de perfecţiune ca atribut al gândirii şi spiritului. Absurditatea, la prima vedere, a afirmaţiei mele putea să mă pună într-o situaţie delicată faţă de Conducerea administrativă Titanică – ne-mai-gânditoare prin evoluţie supraconştientă, precum bine o ştim – şi de aceea concluzia mea nu a apărut în dosarul anchetei.

Întorcându-ne în vremurile lui Alkar-cel-Lung, unde începe conflictul – pentru că despre un conflict este vorba – ne putem da seama de configuraţia genetică particulară a acestui personaj: era tocmai un perfecţionist. Deşi nu reiese clar din cronica lui Bernard Broën, naşul Ioachim îi adusese în dar, într-adevăr, o mie ***şi una*** de cărţi. Ultima (una dintre ele) rămăsese necitită, ceea ce a produs o stare conflictuală la nivelul de conştiinţă al lui Alkar-cel-Lung. Abia apărut la specia proto-umană, acest nivel presupun că trebuie să fi fost foarte fragil, deşi s-ar putea să mă înşel şi să fie vorba doar de o funcţionare a lui pe frecvenţele foarte joase, cele de bază, adică 13, maximum 14 cicli/secundă. În acelaşi timp este ilogic să presupunem că el ar fi fost asasinat de propriile-i gânduri, deşi am fi tentaţi întru

început să credem aşa. Analizând, însă, cu atenţie împrejurările, devine evident faptul că tocmai aceste gânduri (blocate la acel nivel) fuseseră asasinate. Agentul intermediar era exterior şi îl constituiau gândacii roşii, tocmai cei care aveau chipul dumnezeiesc al perfecţiunii (denumirea populară de Vaca Domnului provenind, poate, chiar de la această întâmplare care în mintea proto-umanului a asociat iminent acţiunii de strivire o masă importantă cantitativ şi familiară lui: vaca sacră).

Deci, gândurile lui fuseseră omorâte, şi acesta constituie *primul* din seria de asasinate. Criminalul era ideea, produsă de conştiinţa lui Alkar-cel-Lung şi proiectată în acţiunea insectelor.

Fac o paranteză spre a fi înţeles pe deplin:

(Ştim că gândirea este un produs la nivel conştient ca răspuns imunologic şi are funcţia complexă de delimitare a *eu*-lui de *non*-eu-l din mediul înconjurător. Ceea ce ştim mai puţin este că gândurile, spre deosebire de organismele biologice, le supravieţuiesc – sau duc o viaţă paralelă – sub forma ideii: produs al lor, dar entitate aparte. Mai ştim că orice idee, o dată concepută, are tendinţa să se materializeze mai devreme sau mai târziu. Tot mai devreme, înaintând în timp şi tot mai târziu, coborând în el...)

În cazul lui Alkar-cel-Lung, ideea de perfecţiune – cum am văzut, neîmplinită – a continuat să existe în ceea ce am putea numi viaţa după moarte, iar mai devreme sau mai târziu ea trebuia să tindă spre împlinire.

Următoarea etapă (prevestită, de altfel, de *naşul Ioachim),* când 98 la sută din gene urmau să constituie un alt produs biologic, cu aceleaşi tendinţe, s-a produs după 18.920 de ani (mai precis, după 18.864 de ani, diferenţa reprezentând timpul necesar de realizare a ideii pentru a fi materializată). Dar situaţia finală – crearea S.U.A. – era identică din punct de vedere al neîmplinirii: Abraham Lincoln nu găsise nici el taina ultimei cărţi şi crease cea de-a doua imperfecţiune pe aceeaşi linie genetică. Atunci gândurile l-au suprimat, am văzut, tot prin intermedierea unui agent exterior, actorul J.W. Booth.

Iată deja *două asasinate* şi o idee care continuă să trăiască şi dincolo de moarte..."

Cetăţenii din era Titanului aveau un respect înnăscut pentru oratori. Nici cel mai mic gest, nici cel mai slab sunet nu putea fi sesizat pe fondul zumzăitor al instalaţiei de recondiţionare a aerului. Locotenentul Maïyon savură şi el aceste momente pentru a-şi pregăti urmarea discursului (o femtosecundă, desigur).

— „Cu Orbis lucrurile s-au petrecut diferit. Nu ştiu cum a descoperit el acea carte fatidică, cea de-a o mie şi una – poate printr-o comandă genetică

eliberată la a treia generaţie, sau poate din întâmplare – cert este că informaţiile culese din ea i-au permis deplasarea dintr-o lume într-alta (şi i-au atras astfel apelativul de Vagabond). Numai că el nu era deloc perfecţionist, iar călătoriile lui, se pare, că au produs breşe ireparabile între aceste lumi închise. Cunoscător însă al cărţii, el a fost singurul care şi-a dat seama că este urmărit de gânduri, de aceea făcuse public strigătul de alarmă scriindu-l pe toate zidurile. Eu îl voi transcrie acum aşa cum ar fi trebuit să-l fi scris el:

Opriţi-vă odată să mai formaţi idei! ***Voi*** *mă ucideţi, prin ele...*

În cazul lui nu a existat un agent extern de suprimare. Era şi inutil. Cunoscător al tainei lumilor, execuţia putea fi făcută din interior şi poate că era chiar necesară gândurilor de perfecţiune pentru a se împlini. Nu-mi pot explica altfel menţinerea suportului biologic – corpul neânsufleţit – în acea stare *goth* în care se află şi acum.

Asta nu mă împiedică să calific suprimarea lui Orbis ca al treilea asasinat săvârşit de una şi aceeaşi entitate.

Din fericire a fost ultimul, pentru că linia genetică iniţială s-a derivat, cum am văzut, în rasa canină reprezentată de Aptero care găsise, fără probleme imunologice de conştiinţă, perfecţiunea acolo unde noi, spiritele umane, nu avem senzori pentru a o percepe: adulmecarea vântului, contopirea cu energia şi cu armonia universului.

Errore humanum est...”